

Santiago Díaz

OTCOVA

OBĚŤ

Thriller, který odlikává jako časovaná bomba

OTCOVA OBĚŤ

© 2021, Santiago Díaz Cortés
Translated from the original edition of Penguin Random House
Grupo Editorial S.A.U., Barcelona, 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Kateřina Castañeda Rodríguez, 2023
Cover © Zhivko P. Petrov, 2023
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

ISBN 978-80-277-3358-3 (pdf)

Santiago Díaz

OTCOVA OBĚŤ

přeložila Kateřina Castañeda Rodríguez

VENDETA

Patricii

*Jsou věci, které je třeba udělat a člověk je udělá
a nikdy o nich nemluví. Nesnaží se je nějak ospravedlnit.
Člověk je prostě udělá. Pak na ně zapomene.*

MARIO PUZO, *KMOTR*
překlad Tomáš Korbař

1. ČÁST

1.

HLAVNÍ ULICI VILOVÉ ČTVRTI OZÁŘILY modré majáky. Jedno auto policejní hlídky zabrzdilo na vjezdu do garáže, druhé smykem zastavilo na předzahrádce, kde poničilo růžový keř a malou palmu. Z vozů vyskočili čtyři policisté – tři muži a jedna žena –, přiběhli ke dveřím a začali na ně bušit.

„Policie! Otevřete!“

Protože nepřicházela žádná odpověď, ten nejstarší ustoupil o pár kroků dozadu.

„Jděte stranou!“

„Neměli bychom si obstarat povolení?“ zaváhal jeho kolega.

„Na to není čas,“ odpověděla rozhodně policistka.

Po několika kopancích zámek povolil a dveře se rozletěly tak prudce, až se klika zarazila do sádrové omítky. Vstupní halu zalilo blikající světlo zvenčí.

„Policie! Je někdo doma?“

Strážci zákona vytáhli pistole a s rozsvícenými baterkami vešli dovnitř. V obývacím pokoji spatřili na stropě krvavou skvrnu. Zůstali nehnutě stát a pár nekonečných vteřin si flek prohlíželi. Už tušili, že je čeká těžká noc.

„Je to nahoře,“ řekl jeden z policistů, jako kdyby si kolegové bez jeho informace nedali dohromady, co se tu děje.

„Musíme povolat zásahovku.“

„Oběť může být ještě naživu,“ zavrtěl hlavou ten, který rozrazil dveře.

Cestou do schodů si policisté usilovně vybavovali, jak v podobné situaci správně postupovat – jenže když se teorie změní v praxi, člověk na všechno zapomene.

Důvod volání o pomoc – na tísňovou linku telefonovala sousedka – našli hned v ložnici: na podlaze, v kaluži krve, leželo tváří k zemi bezvládné tělo Andrey Monterové. Přestože se ještě nezačalo rozkládat, slabý kovový zápach stačil k tomu, aby se nejmladšímu policistovi udělalo nevoľno.

„Informuji centrálu,“ stačil ještě říct, než vyběhl najít místo, kam by vyklopil večeri a neznečistil místo činu.

Když policistka, která měla silnější žaludek než kolega, mrtvolu obrátila, naskytl se jí pohled, na nějž jen tak nezapomene: obličej zemřelé byl jedna velká krevní sraženina, ani nešlo rozeznat rysy tváře. Mohlo se jednat o dvacetiletou dívku stejně jako o padesátiletou ženu. Podle fotografie na prádelníku policistka odhadla, že oběti bude zhruba čtyřicet let. Snažila se nahmatat puls, ačkoli věděla, že je to zbytečné, přičemž si všimla, že žena má kromě pěti bodných ran na různých částech těla rovněž obranná poranění na rukou a pažích a řeznou ránu, která zasáhla krční tepnu a zcela jistě zapříčinila smrt.

„Hajzlové,“ procedila policistka vztekle mezi zuby.

„Pojďte sem!“ zakřičel její kolega, který před chvilíčkou odešel.
„Ani hnout! Ruce za hlavu!“

Policisté vyrazili směrem, odkud se volání ozývalo. Uprostřed vedlejší místnosti klečel muž středního věku – přesně ten typ, jaký by kdekoli prošel bez povšimnutí, s příliš průměrnými rysy a milým obličejem, někdo, koho by sousedé jistě popsali jako

slušného a příjemného člověka, neschopného ublížit ani mouše. První dojem, který v policistech vzbudil, byl však v rozporu s tím, jak vypadal: oblečení, obličej i ruce měl potřísněné krví. Zdálo se, že je v šoku, jako by vůbec nechápal, co se děje a proč ti lidé vnikli do jeho domu. Na podlaze vedle něj ležel zakrvácený porcovací nůž. Jeden z policistů jej po příchodu do pokoje odkopl stranou.

„Co se to tu děje?“ zeptal se klečící muž a pohledem těkal po policistech, kteří na něj mířili zbraněmi.

„Ruce za hlavu, nebudu to opakovat!“

Muž usoudil, že bude lepší poslechnout, a jakmile propletl prsty za zátylkem, policisté ho zaklekli a nasadili mu pouta.

Následující den hlásili ve zprávách, že Andrea Monterová je letos už třicátou sedmou ženou, která zemřela rukou svého partnera.

2.

INDIRA RAMOSOVÁ, INSPEKTORKA Z ODDĚLENÍ VRAŽD, důkladně zkoumá sklenici džusu, jestli na ní nenajde důvod k podezření, že není tak čistá, jak by měla. Servírka se před touto scénou, opakující se každou neděli už skoro půl roku, obrní trpělivostí.

„Tak co? Je vše, jak jste si přála, nebo ne?“

„Sklenici jste umyla neutrálním prostředkem, že?“

„Ano, madam,“ odpoví servírka otráveně. „Stejně jako příbory, talíř i hrnek na kávu. Myslím, že je načase, abyste mi konečně začala důvěřovat.“

Pokud jde o hygienu, Indira nedůvěřuje servírce ani nikomu jinému. Když jí psycholog nařídil jako povinnou terapii zajít si jednou týdně někam na snídani, vybrala si tuto kavárnu, ačkoli se nacházela na druhém konci Madridu, a to proto, že byla nejčistší, jakou našla. Když vám diagnostikují OCD (obsedantně-kompulzivní poruchu, znemožňující člověku běžný život), tak je jakékoli opatření nedostatečné.

„Děkuji, Cristino,“ odpoví inspektorka konečně.

Servírka se přinutí k úsměvu a vrátí se za bar. Indira ubrouskem očistí vaničku másla, pak ji otevře a rozetře máslo na opečený croissant. Je to jeden z mála rozmarů, který si každý týden dopřává, ačkoli možná by neměla, protože už před tímto novým

zvykem měla sedm kilo nadváhy. Musí tloustnout nejspíš ze vzduchu, jinak si to neumí vysvětlit. Naštěstí má kromě lehké nadváhy hezké rysy tváře a může chodit mezi lidmi bez make-upu, protože líčidla jí, mimo jiné, způsobují alergii. Co jí ovšem začíná dělat starosti, jsou šediny. Ve třiceti šesti letech jich ještě nemá mnoho a má je pod kontrolou, i když pro všechny případy (spíše však kvůli hygieně než módě) nosí krátké vlasy. Problém nastane, až se bude muset barvit: je přesvědčená, že jí barva na vlasy způsobí kožní vyrážku.

Nestačí si ještě ani vložit první kousek croissantu do úst a už jí zvoní mobil. Nevšímá si ho, ale vytrvalost její mladé asistentky, Lucii Navarrové, inspektorku nakonec donutí hovor zvednout.

„Nevíte, že je neděle, Navarrová?“

„Vrazi nemají pro dny pracovního klidu pochopení, šéfová.“

Ještě než si inspektorka Ramosová půjde promluvit se soudním lékařem a s lidmi z kriminálky, projde se před zvědavci, shromážděnými kolem velkého rybníku v parku *Buen Retiro*, neboť je přesvědčena, že vrah je mezi nimi. V mnohých učebnicích kriminologie, které za celý život dychtivě přečetla, se píše, že někteří vrazi mají tendenci vracet se na místo činu. A skutečně *mají tendenci vracet se na místo činu*, není to jen klišé, tak často využívané spisovateli a scenáristy. Někteří vrazi se vracejí, aby si ověřili, že tělo bylo vyzvednuto přesně tak, jak si představovali od chvíle, co jej uložili na místo, kde si přáli, aby bylo nalezeno. Jiným to přináší zvrácené uspokojení a další se chtějí prostě ujistit, že se nedopustili žádné chyby, která by vedla k jejich dopadení. Špatné je, že v neděli ráno je tu shromážděno příliš mnoho lidí a inspektorka nedokáže rozeznat nic usvědčujícího, registruje jen projevy překvapení, znechucení či zvědavosti.

Pořád stojí deset metrů od policejní pásky, která drží nedělní zvědavce daleko od mrtvoly, a už pociťuje silnou nevraživost ze strany svých kolegů, vidí jejich vyčítavé pohledy, jimiž ji označují za zrádkyni. Udala totiž jiného policistu kvůli tomu, že podstrčil důkaz, který mohl jednoho hajzla poslat do vězení. Po sedmi měsících je ten hajzl pořád na svobodě a inspektorka Ramosová horko těžko hledá trochu porozumění a úcty.

Jenže co nadělá? Ona je taková od narození, dostala do vínku nepopulární smysl pro poctivost, který jí vždy způsoboval problémy: když ve škole o přestávce někoho mlátili, stačilo se zeptat Indiry a hned ukázala na viníky. Když si profesor na střední musel odskočit během písemky, vždy poprosil Indiru, aby na ostatní dohlédla. Tehdy se možná začalo utvářet její budoucí povolání; nikdy si ovšem nepřipadala jako zrádkyně nebo udavačka kvůli tomu, že nahlásila někoho, kdo porušoval pravidla.

Kdybyste se šprtali do pěti ráno jako já, nemuseli byste opisovat, křetěni.

Na policejní stanici má kvůli své poctivosti a četným mániím do oblíbené kolegyně hodně daleko. Když projde kolem hlídkujícího policisty, nemůže si nevšimnout, že mu leze košile z kalhot. Snaží se držet jazyk za zuby, ale je to silnější než ona.

„Prosím vás, můžete si tu košili zastrčit dovnitř?“

Policista se na ni samolibě podívá, a místo aby si podolek upravil, nasadí si sluneční brýle a prsteníčkem je za nosní můstek posune nahoru.

Inspektorka si na tento typ reakce dávno zvykla, takže ho nechá žít a vyndá z kapsy silikonové rukavice, které mají na rozdíl od těch na policejní stanici dvojitou ochranu, a respirátor FFP3 s výdechovým ventilem, pro všechny případy.

Soudní lékař sedí v podřepu u otevřeného kufru. Indira k němu dojde, nahlédne dovnitř a odvrátí zrak. Na dně leží nahé a směšně oteklé tělo ženy středního věku, zkroucené do nemožné pozice a obložené kotouči na činky, jaké bývají v posilovnách. Přestože na oddělení vražd působí Indira už přes deset let, na některé věci si těžko zvyká.

„Paní inspektorko.“ Soudní lékař pokyne hlavou na pozdrav, přičemž se mu v očích zračí rutina, jako kdyby se dnes ráno střetl už se třemi udavačskými policajty a dalšími třemi obdobně vyhlížejícími mrtvolami.

„Co tu máme?“

„Ženu, asi pětáctyřicet let. Podle stavu těla odhaduji, že je mrtvá asi dva týdny. Zemřela na následky střelného poranění.“ Odhrne jí vlasy a ukáže kulatou díru s bílými okraji – čistou ránu. „Pak ji v kufru hodili do vody, určitě v přesvědčení, že ho nikdo nenajde, dokud rybník znovu nevypustí, jenže kufr díky plynům vyplaval na hladinu.“

„Copak lidi už nekoukají na seriály, aby věděli, že mrtvola se musí podélně rozříznout, jestli nechtějí, aby se držela na hladině?“

Soudní lékař pokrčí rameny a pokračuje v práci. Přichází mladá policistka Lucía Navarová.

„Dobré ráno, šéfová.“

„Jak pro koho.“

Inspektorka si asistentku zkoumavě prohlédne od hlavy k patě. Navarová už si zvykla na podivnosti své nadřízené, a tak trpělivě čeká a přitom myslí na to, že kdyby šéfová měla rentgenové oči, zjistila by, že má na sobě podprsenku z jiné soupravy než kalhotky.

Inspektorka Ramosová jí nakonec sundá smítko prachu ze saka. Konečně se můžou soustředit na případ.

„Co jste zjistila?“

„Tělo objevila brzy ráno skupinka běžců. Když si na břehu všimli kufru, otevřeli ho a došlo jim, o co jde. U oběti jsme našli žádné doklady a nemá ani náramky, řetízky nebo tetování, které by nám pomohly ji identifikovat.“

„Předpokládám, že stav těla neumožní ani identifikaci podle otisků prstů. Musíme ověřit všechna hlášení o pohřešovaných osobách za poslední měsíc.“

„Už na tom pracuje důstojník Jimeno.“

„Je tady velká hloubka?“ zeptá se inspektorka, zatímco se rozhlíží po okolí rybníku.

„Na mělčině padesát centimetrů a v nejhlubší části zhruba dva metry.“

„Takže vrah chtěl, abychom oběť našli.“

„Nebo se mu prostě naskytla příležitost zbavit se těla, a tak ji využil.“

„Ne...“ zavrtí hlavou inspektorka Ramosová. „Nikdo, kdo má všech pět pohromadě, nehodí mrtvolu, které se chce navždy zbavit, do tak mělkého rybníku.“

„Možná je pitomej.“

„Možná... ale donést sem kufr tak, aby ho nikdo neviděl, vyžaduje jisté plánování. Vrah věděl, co dělá, a taky věděl, že po dvou týdnech kufr vyplave jako bójka.“

„Myslíte, že sem přišel v noci?“

„Rozhodně. Musíme si vyžádat záznamy z kamer na budově magistrátu a na okolních obchodech. Která ulice je nejbližší?“

„Zhruba stejně daleko odsud jsou ulice O'Donnella, Menéndez Pelaya a Alfonsa XII.“

„Po tak dlouhé době už možná záznamy smazali, i tak ale projděte s ostatními všechny obchody, které mají kamerový systém, a ujistěte se.“

„Je neděle, půlka jich bude zavřená.“

„Tak zajděte tam, kde mají otevřeno.“

Navarrová přikývne, protože nechce rozčítit svou maniakální šéfovou, a odejde se pozeptat majitelů obchodů. Náhle se ozve bouchnutí a inspektorčíným respirátorem pronikne odporný zápach. Když se Indira otočí, naskytne se jí odpudivý pohled: z břicha mrtvoly vyvěrá proud krve smíchaný s nažloutlou tekutinou, kterou se soudní lékař snaží zadržet rukama.

„Co se stalo?“ zeptá se inspektorka zděšeně.

„Plyny si našly cestu ven,“ odpoví doktor nevzrušeně.

„Panebože, to je smrad. Nezbatím se ho celý týden.“

„Kupte si kávový sprchový gel.“

Během pár vteřin puch dorazí ke zvědavcům. Ti si začnou obléčením zakrývat nos i ústa a s kašláním a dávením opouštějí místo, jako když členové japonské sekty *Óm šinrikjó* vypustili sarin v tokijském metru. Inspektorka si lidi důkladně prohlíží v domnění, že viník možná nebude mít takové zábrany a bude chtít vydržet až do konce představení, ale nakonec nezůstane nikdo.

„Už víme, jak odehnat čumily z místa činu,“ poznamená soudní lékař, jakmile se mu zapáchající gejzír podaří zastavit tamponem z gázy.

„Ať soudce konečně vyzvedne tělo.“

Inspektorka Ramosová opustí místo a přitom si čichá k oblečení, přesvědčená, že žádný dezinfekční přípravek na světě z ní tenhle zápach neodstraní. Jde domů se osprchovat, převléknout a vydrhnout si ruce, během tohoto rána již potřetí.

3.

ADVOKÁT JUAN CARLOS SOLOZÁBAL, čerstvý čtyřicátník, je v zajetí už druhý den; alespoň si to myslí. Díky slabému světlu, které nepřetržitě vydává žárovka na stropě, ztratil pojem o čase.

Vstane z pryčny – svaly má po tolika hodinách nečinnosti celé ztuhlé – a vezme si jedenapůllitrovou láhev vody z balíků, které jsou naskládány vedle těžkých kovových dveří.

Jakmile přišel k sobě, uvědomil si, že ho omámili a převezli do jakéhosi bunkru bez oken o rozloze zhruba pět metrů čtverečních, odděleného od okolního světa silnými betonovými zdmi, přes které je naprosto zbytečné křičet. Vzápětí zpozoroval čtyři balíky vody po šesti láhvích, několik krabic s konzervami a papír, na němž stála jediná věta: „*Obslužte se sám.*“ Ví, že tyto zásoby mu bohatě vystačí na měsíc a půl, takže je klidný. Kdysi chodil s lékařkou, která mu často opakovala, že není nutné pít tolik, jak se říká, a že průhledná moč je skoro stejně nezdravá jako ta tmavá. Vezme si konzervu tuňáka, zatáhne za očko a odtrhne víčko. Dívá se na ostří a přemítá, jestli si nepodřezat žíly a se vším jednou provždy neskoncovat. Je si jistý, že by si ušetřil spoustu trápení, ale pud sebezáchovy mu to nedovolí.

První hodiny, ještě omámený anestetiky, strávil bušením na dveře a prosbami, ať ho pustí ven, ale když nepřicházela žádná

odpověď, začal ztrácet naději. Když ho konečně přemohla únava a hlas se mu zlomil, podíval se na ruce, oteklé po tolika ranách, a posadil se na kavalec, rozhodnutý odevzdaně čekat, až přijdou únosci, aby si ho podali. Je mu jasné, že pokud je jeho domněnka, proč ho uvěznili, správná, nikdy se odsud nedostane živý. Modlí se jen, ať je to rychlé, ať ho nepředají do Adrianových rukou. Slyšel, že se vyžívá v nových metodách mučení a prý ho namíchne, když jeho oběti zemřou příliš brzy.

Co mu na tom všem ale připadá divné, jsou potraviny u dveří. Proč by si ho tu někdo vykrmoval, pokud jeho život už nemá žádnou cenu? To mu dává naději, že se možná mýlil a je tady kvůli něčemu úplně jinému. Navíc také není obvyklé, aby ho za tolik hodin, co je uvězněný, ještě nikdo nenavštívil. To by dávalo smysl v případě, že by únoscům šlo o to, aby vyměkl a začal se bát o své vlastní bezpečí. Jeho domnělí únosci jsou ale všechno, jen ne rafinovaní.

4.

INSPEKTORKA INDIRA RAMOSOVÁ ČEKÁ NA příchod týmu a mezitím pročítá předběžnou zprávu od soudního lékaře. Není v ní mnoho údajů, ale dost na to, aby si začala vytvářet profil jak oběti, tak vraha. Zatímco přemýšlí o případu, skoro bezděčně přerovná vše, co leží na jednacím stole. Když má hotovo, stůl vypadá, jako by tudy prošel zástup pilných sekretářek summitu G20 – mezi jednotlivými propiskami je identická mezera, papíry jsou zarovnané s okrajem stolu a skleničky, naplněné stejným množstvím vody, stojí proti opěradlům židlí, které jsou od stolu vzdálené přesně deset centimetrů.

Jako první přichází policistka Lucía Navarrová a jí kousek slaneho koláče, který jedna uklízečka přivezla z Galicie. Indira se na ni podívá se směsí úzkosti kvůli drobkům, které padají na stůl, a závesti, protože i když se Lucía celý den cpe, díky svému mládí a tělesné konstituci se udržuje ve skvělé formě. „Navarrová, řekněte, že jste něco našla...“

„Žádná z kamer v té oblasti nezabírá plot kolem parku, šefová,“ zavrtí hlavou Navarrová. „Přesto jsem si vyžádala záznamy u dvou bank a dvou obchodů s oblečením – uvidíme, jestli na nich náhodou neprochází někdo s kufrem.“

„Hádám, že ne, ale zkusit se to musí.“

Vzápětí přichází zástupce inspektorky Iván Moreno, který vypadá, jako by spal jen pár hodin, přestože je pondělí a v neděli skoro nikdo neponocuje. Kdyby záleželo na Indíře, hned by ho z týmu vykopla, přestože ví, že nenajde policistu s lepšími instinkty. A vzhledem k tomu, že k ní lidé mají averzi, popravdě nemá na výběr. Pokud jde o Morena, je tu za trest, protože dost věcí zvorál. Ačkoli splňuje všechny požadavky, aby mohl podstoupit inspektorské zkoušky, kvůli konfliktům se šéfovou má neuzavřená disciplinární řízení, jež mu znemožňují kariérní postup. Moreno ví, že by se měl ovládat, ale nedokáže potlačit opovržení, které k Indíře cítí od doby, co před několika měsíci udala jeho nejlepšího přítele a učitele v jedné osobě. Jednou ji donutí za všechno zaplatit; mezitím mu stačí prudit ji pokaždé, když se naskytne příležitost. Inspektorka ví, že mnohé kolegyně na Morena letí, ona však na jeho rozcuchaných vlasech a třídenním strništi nic přitažlivého nevidí. Kromě toho ji naplňuje hrůzou Morenův styl oblékání: ať je jakkoli moderní, jí připadá naprosto nevkusný. Množství děr na jeho džínách a jejich nepravdivost ji vytáčejí.

„Vy jste se cestou sem zahákl za nějaký plot, ne?“

Moreno věnuje Indíře vyzývavý pohled, posadí se na židli a rádoby bezděčně rozhází jak své, tak sousední papíry a propisky. Inspektorka uhne pohledem, jako kdyby byla svědkem přejetí štěněte labradora.

Později dorazí její další zástupkyně María Ortegová a policejní důstojník Óscar Jimeno. Indira a María během studií na ávilské policejní akademii bydlely na jednom pokoji, a ačkoli se nedá říct, že by byly kamarádky, naučily se jedna druhou respektovat. Díky přirozeně zrzavým vlasům je María nepřehlédnutelná, ale barvu nechce změnit, přestože ji zločinci vidí na deset kilometrů

daleko. Jimeno je zas mladý právník, psycholog a kriminolog. Nedostatek odvahy dohání inteligenčním kvocieniem srovnatelným s Albertem Einsteinem. Policistou chtěl být od mala, třebaže měl na to stát se soudcem, neurochirurgem, raketovým inženýrem nebo čímkoli, co by se mu zrovna zachtělo. Jako správný génius odsunul vzhled na druhou kolej.

„Máme předběžnou zprávu o těle nalezeném v rybníku parku *Retiro*,“ řekne Indira. „Oběť byla popravena asi před dvěma týdny devítkovou pistolí, ještě předtím jí zlámali všechny prsty na levé ruce.“

„Vyřizování účtů?“ zeptá se Ortegová.

„Všechno tomu nasvědčuje.“

„Víme, kdo to je?“ zeptá se Moreno.

„Óscare?“

Všichni se otočí na důstojníka Jimena. Přes jeho inteligenci – nebo možná právě kvůli ní – by ho většina lidí popsala jako těžkopádného člověka. Skoro minutu se prohrabuje papíry, v pravidelných intervalech si sundává a zas nasazuje brýle a v jednu chvíli se kvůli zdržování začervená.

„Panebože,“ prudce vydechne inspektorka. „Jestli po tomhle všem řeknete, že nevíte, o koho jde, tak si mě nepřejte.“

„Jo, vím, šefová,“ odpoví důstojník s úlevou, že konečně našel, co hledal. „Nemůžu to potvrdit na sto procent, ale porovnal jsem údaje, které máme, s pohřešovanými osobami nahlášenými za poslední měsíc, vyhodnotil jsem nejpravděpodobnější shodu a sázím na to, že se jedná o Alicii Sánchezovou Merinovou, čtyřicet tři let. Její manžel nahlásil zmizení před dvanácti dny. Tady mám kopii protokolu.“

Indira mu vezme papír z ruky a směrem ke své zástupkyni Ortegové řekne: „Marío, my dvě si s ním hned pojedeme promluvit.“

„Ale já jdu za dvacet minut k soudu vypovídat ohledně ubodání Usery,“ odpoví policistka.

„Já s vámi pojedu, šéfová... co kdybyste si náhodou při zatýkání zlomila nehet a psychicky se zhroutila,“ pronese Moreno jízlivě.

Inspektorka Ramosová ho zpraží pohledem a snaží se nad poznámku povznést, zatímco ostatní se schovávají za papíry a zadržují smích.

„Víme něco o tom kufru?“ zeptá se na závěr.

„Je to model z asi šest let staré kolekce *Loewe*,“ odpoví Jimeno.
„Hodně drahý, ale myslím, že přes něj nic nezjistíme. Mohl být zakoupen kdekoli. Pokud jde o činky uvnitř kufru, tak ty jsou z Decathlonu.“

5.

INSPEKTORKA INDIRA RAMOSOVÁ A JEJÍ ZÁSTUPCE Iván Moreno jedou výtahem honosné kancelářské budovy, která se nachází blízko stadionu Santiago Bernabéu, domova fotbalového klubu Real Madrid. Během jízdy do posledního patra mohou obdivovat značný kus z celkových šesti a půl kilometrů třídy Paseo de la Castellana, jedné z hlavních tepen, spojujících sever a jih hlavního města. Severním směrem je vidět Kongresový palác s velkou kachlovou nástěnnou malbou podle jedinečného návrhu Joana Miróa, dále budovu Ministerstva obrany se stovkami navlas stejných oken a náměstí Cuzco. Směrem na jih pak stojí obchodní dům *El Corte Inglés*, čtvrť Azca, finanční centrum Madridu, a Nuevos Ministerios – obrovský komplex vládních budov, na jejichž místě bývala do roku 1933 dostihová dráha.

„Aby člověk mohl pracovat tady, musí buď hodně studovat, nebo nemít žádné skrupule, jedno z toho,“ poznamená Indira. „Co víme o manželovi?“

„Miguel Ángel Ricardos, čtyřicet osm let, podnikatel,“ nahlédne Moreno do zápisníku. „Má aktivity všude možné: hotely, restaurace, noční podniky, autosalony... na jeho jméno je napsaný byt na nákupní třídě Serrano, vila v Zahara de los Atunes

a usedlost v Jaénu. Před lety ho prošetřoval finančák a vyměřil mu pokutu tři miliony eur, ale už ji zaplatil a teď je čistý.“

„Chlápek, který má tolik peněz, nikdy nemůže být čistý. Co jeho žena?“

„Alicia Sánchezová, jedináček, její otec pracoval celý život jako bankéř. Vlastní skromnější majetek než její muž, ale také si nevede špatně. Nejvýznamnější je vila v Sotogrande. Možná si manžel chtěl nechat všechno pro sebe.“

„Manžel svojí ženě před vraždou nezláme prsty na ruce.“

Dveře výtahu se otevřou a před nimi na ně čeká jakási žena. Kdyby se sama nepředstavila jako sekretářka Miguela Ángela Ricardose, považovali by ji za modelku, která sem přišla na casting. Podlahu chodby, po níž ji následují, pokrývá koberec a na zdech visí obrazy s loveckou tematikou. Moreno si nemůže pomoci a hypnotizuje ženě zadek. Když se otočí na šéfkou v naději, že u ní najde spojení, setká se s hluboce opovrhlivým pohledem.

Dva bodyguardi hlídající u prosklených dveří při příchodu policistů zpozorní, ale pan Ricardos, muž s nagelovanými vlasy a v obleku za nejméně pět tisíc eur, pozve návštěvu dál, a tak si ochranka dá znovu pohov. Kancelář je zařízena v minimalistickém stylu, přesto jsou z ní cítit peníze.

„Dobrý den,“ pozdraví policisty Ricardos a potřese si s nimi rukou. „S čím vám mohu pomoci?“

Jak, s čím vám mohu pomoci? pomyslí si inspektorka Ramosová. Někomu, kdo před několika dny nahlásil zmizení manželky, přece musí být jasné, proč ho navštívila policie.

6.

V PROVIZORNÍ CELE DEVĚTAPADESÁTILETÉ SOUDKYNĚ ALMUDENY Garcíové někdo nechal stejné láhve s vodou a krabice s potravinami jako v kobce Juana Carlose Solozábala. A také na nich leží vzkaz, ať se obslouží sama. Ale na rozdíl od bunkru, kde je nadále uvězněný advokát, toto místo připomíná spíše kancelář opuštěné továrny. Stěny hyzdí graffiti, dveře a okna jsou zazděny cihlami a maltou. Bzučení jediné žárovky na stropě a pískání z ventilační mřížky nad kavalcem jsou jediné zvuky, díky nimž není Garcíová v naprosté izolaci.

Nejistota soudkyně z faktu, že neví, proč ji tu drží, je ještě horší než nesvoboda. Přesto má mlhavé podezření, že ji unesli kvůli některému z rozsudků, jež během kariéry vynesla. To se stává, když vás odpad společnosti z duše nenávidí: v posledních letech byla nejméně třikrát upozorněna, že se na ni v některé věznici chystá atentát. Almudena ví, že ne vždy byla spravedlivá tak, jak si její funkce žádala, že někdy ji životní zkušenosti přiměly vynést rozsudek, při němž se řídila spíše srdcem než rozumem. Jenže když před sebou máte člověka, který má vinu doslova napsanou na čele – třebaže ji nelze prokázat, neboť existují slavné důvodné pochybnosti –, nevyhnutelně uplatníte moc, jež vám byla udělena. Tuší, že poslala do vězení pár nevinných lidí, ale systém není

dokonalý a v nitru je přesvědčena, že ačkoli je to smutné, stále jde o lepší variantu, než nechat pachatele na svobodě.

Co jí ovšem nedává spát, není to, co se odehrávalo v soudní síni, nýbrž kolem hráčské vášně. Soudkyně Almudena Garcíová má tajemství, které ovlivňuje její život od chvíle, kdy jí vrátili mince za kávu a ona je rhodila do hracího automatu. Pokud by se toto tajemství dostalo na veřejnost, okamžitě by byl její kariéře konec. V té době neprožívala zrovna dobré období: právě se rozvedla s manželem kvůli jeho nevěře, nezvládala pubertálního syna, u soudu měli několikaměsíční skluz a desítkám obviněných měla co nevidět vypršet vyšetřovací vazba. Almudena našla únik před stresem v opakující se pronikavé melodii výherního automatu u dveří baru, kam chodila každé ráno na snídani. Nejdříve automat brala jen jako odreagování, něco neškodného a do jisté míry vzrušujícího. Časem se však tato záliba proměnila v posedlost, o níž snila ve dne v noci a kvůli níž byla schopna ujet desítky kilometrů, jen aby našla bar, kde ji nikdo nepozná a kde jí budou ukradené shovívavé pohledy a špitání za zády. To byl ale jen začátek.

7.

MIGUEL ÁNGEL RICARDOS čeká ve výslechové místnosti a inspektorka Ramosová ho spolu s týmem sleduje prostřednictvím bezpečnostních kamer. Poté, co potvrdil, že mrtvé tělo patří jeho manželce, souhlasil, že se dostaví na policejní stanici a odpoví na rutinní otázky. Zpočátku mu to přišlo jako dobrý nápad k rozptýlení podezření. Jenže teď, po půl hodině čekání, si začíná myslet, že té inspektorce neměl tolik usnadňovat život. Způsob, jakým s ním během návštěvy v kanceláři mluvila a dívala se na něj, ho přivedl k názoru, že tahle ženská se nenechá tak snadno oklamat, a tím méně podplatit.

„Nevypadá moc nervózně,“ prohodí policejní důstojník Óscar Jimeno. „A chlap, který zabil manželku a sedí u policejního výslechu, by nervózní být měl.“

„Musíme začít dřív, než si to rozmyslí a bude chtít zavolat advokáta,“ poznamená Navarrová.

Inspektorka zamyšleně přikývne a otočí se na svou zástupkyni Mariu Ortegovou.

„Pojď dovnitř se mnou.“

„Promiňte, ale jestli jsem s vámi jel do jeho kanceláře, tak bych ho taky měl vyslýchat,“ podotkne Moreno a zamíří do výslechové místnosti, aniž by počkal na souhlas šéfové.

Indira snáší Morenovu drzost stále hůře a rozhodne se, že mu zadržne tlapek. Hned jak udělá nějakou chybu, bez rozpaků mu napíše negativní posudek. Další v řadě. Musí jen počkat na správnou chvíli.

Policejní důstojník Óscar Jimeno se v jedné věci spletl: podezřelý nervózní je, ale umí nervozitu maskovat. Inspektorka si toho všimne, protože i když je klimatizace puštěna na maximum, u linie vlasů se mu vytvoří kapka potu, sklouzne po tváři a ztratí se v dokonale udržovaných vousech.

„Asi bych měl zavolat svého advokáta,“ prohlásí Ricardos hned, jak policisté vejdou dovnitř, a snaží se přitom působit klidně.

„To je vaše právo, ale všechno záleží na tom, jestli jste, nebo nejste vinen,“ odpoví Moreno. „Pokud jste nevinný, za pár minut můžete odejít domů.“

„Zabil jste svou ženu?“ uhodí na něj zostra inspektorka.

„Samozřejmě že ne!“ odpoví pobouřeně Ricardos. „Miloval jsem ji. Byla to matka mých dětí.“

„Jak staré jsou vaše děti?“

„Dvanáct a osm let. Mimochodem, teď bych měl být s nimi. Nevím, jak zareagují, až se dozvědí, co se stalo.“

„Vy jste je na to nezačal připravovat?“

„Doufal jsem, že se Alicia vrátí živá a zdravá domů.“

„Víte o někom, kdo by ji chtěl zabít?“

Miguel Ángel Ricardos na zlomek vteřiny znejistí – dost na to, aby policisté poznali, že jsou na správné cestě.

„Mám vám otázku zopakovat, pane Ricardosi?“

„Ne, nemusíte. Pohybují se v prostředí, kde si snadno zaděláte na nepřátele. Předpokládám, že by mi chtělo ublížit hodně lidí, a nedivil bych se, kdyby to zkusili přes mou ženu nebo děti.“

„Čím přesně se živíte?“

„Skupuji firmy, likviduji je a pak po částech prodávám.“

„Kdo ze všech lidí, které jste ožebračil, by byl schopný zabít vaši ženu?“

„Asi bych neměl nikoho obviňovat bez důkazů.“

„Víte, pane Ricardosi...“, upře na něj inspektorka zrak. „Pokud nám tajíte informace ohledně vraždy, můžeme vás také obvinít ze spoluviny, takže na vašem místě bych vysypala všechno, co vím.“

Kapky potu se přestanou schovávat ve vlasech a stékají po čele až na špičku nosu. Jakmile jedna dopadne na stůl, pro inspektorku Ramosovou už nic jiného neexistuje.

„Jděte pro nějaký kapesník,“ řekne nervózně Morenovi.

„Teď není vhodná chvíle.“

„Kruci, vždyť ten stůl ušpiní.“ Ramosová se po zjištění, že na stůl spadly již tři kapky, zasekne.

Moreno si stáhne rukáv košile a za zhnuseného pohledu šéfové a užaslého výrazu podezřelého, který vůbec ničemu nerozumí, jím loužičku potu utře.

„Takže?“ ujme se znovu výsledku zástupce inspektorky Moreno. „Řeknete nám, co víte, nebo vás máme oficiálně obvinít?“

„Raději zavolám advokátovi,“ odpoví nakonec Miguel Ángel Ricardos, neboť se cítí být zahnán do kouta.

Že advokáti všechno komplikují, je holý fakt, ale ten, kterého si najal tenhle multimilionář, je hotová osina v zadku. Co chvíli přerušuje výslech a vznáší námitku proti způsobu, podstatě nebo záměru kladených otázek, a když je policisté konečně formulují podle jeho představ, poradí svému klientovi, aby odpovídal polovičatě, co nejneutrálnějším způsobem. Po více než hodinovém

neúspěšném výslechu už má inspektorka Ramosová všeho dost a prudce bouchne dlaní do stolu.

„To by stačilo, pane doktore! Jestli váš klient neodpoví na otázky, umístíme jej do cely předběžného zadržení a zítra vyslechneme znovu. A můžu vás ujistit, že nakonec promluví.“

Advokát se chystá znovu vznést námitku, ale podnikatel to vzdává a zastaví ho.

„To je v pořádku, Felipe. Bude lepší, když řeknu, co vím.“

„Jsi si jistý, Migueli Ángeli?“ zeptá se právník vážně, znepokojen spíše možnými odvetnými opatřeními než právními důsledky.

„Už zabili Alicii a nemyslím si, že zůstane jen u toho.“

„Kdo zavraždil vaši ženu, pane Ricardosi?“ zatlačí na něj inspektorka.

Pan Ricardos si rozechvěle přiloží sklenici ke rtům. Poprvé od chvíle, co za ním inspektorka Ramosová a její zástupce Moreno přišli, odhodil masku.

Když je viník odhalen, obvykle pocítí nesmírnou úlevu, že už nemusí dál lhát: každý člověk má výčitky svědomí, že někoho zabil, tedy pokud to není učebnicový psychopat. To, co se teď čerstvý vdovec chystá říct, mu nahání obrovský strach.

„Jedna z firem, které jsem vloni koupil, patřila jakémusi Kolumbijci jménem Walter Vargas. V té době jsem ještě nevěděl, že jeho společnost kšeftuje s drogami a pere špinavé peníze. Když jsem pak chtěl z transakce vycouvat, už bylo pozdě a pan Vargas usoudil, že musím zaplatit odškodnění za zmařený obchod.“

„Kolik po vás chtěl?“

„Pět milionů eur.“

Policisté si vymění ohromené pohledy.

„Jak jistě chápete,“ pokračuje Ricardos, „odmítl jsem zaplatit. Nabídl jsem mu čtvrt milionu za způsobené komplikace, ale

pan Vargas se s nabídkou nespokojil a pohrozil, že ublíží mé manželce nebo dětem.“

„Pokud jste věděl, čemu se ten Vargas věnuje, nezajistil jste jim ochranu?“

„Pochopitelně. Všichni členové mojí rodiny mají ochranu čtyřadvacet hodin denně, ale manželka využila návštěvy obchodního centra, aby ze sebe setřásla bodyguardy, kteří ji vždy doprovázeli.“

„Nechápu, proč vaše manželka chtěla zůstat o samotě, když věděla, že jí někdo může ublížit,“ ozve se zástupce inspektorky Moreno.

Pan Ricardos pohlédne na advokáta a ten při pomyslení na to, co pro jeho klienta výpověď znamená, jen odevzdaně pokrčí rameny.

„Už jsi to nakouzl, tak jim řekni všechno.“

„Manželka měla už přes rok milence. Našla si ho, když zjistila, že spím se svou sekretářkou. Od té doby jsme sice bydleli spolu, ale každý jsme si žili svůj život. Poté, co jsem se zapletl s tím Vargasem, musela se s milencem přestat vídat, což pro ni bylo asi hodně těžké. Když už to nemohla vydržet, udělala takovouhle šílenost.“

„Jak se jmenuje manželčin milenec?“

„Rodrigo Blanco. Je plaveckým instruktorem našich dětí, ale ujišťuji vás, že s tím nemá nic společného.“

8.

NOELIA SAMPEDROVÁ, DVAADVACETILETÁ DÍVKKA S VIZÁŽÍ modelky Victoria's Secret, bouchá v pravidelných intervalech plechovkou chřestu do potrubí. Neztrácí naději, že někdo venku rány uslyší a zjistí díky nim, že je tady od sobotního večera uvězněná. V jejím případě jsou vězením jakési společné sprchy s kdysi bílými kachličkami na zdech. Stejně jako v cele soudkyně Almudeny Garcíové jsou vstupní dveře zazděné cihlami a maltou a ze stropu visí žárovka vydávající slabé světlo. Nepřetržité bzučení zvenčí prozrazuje, že osvětlení je připojeno k malému generátoru. Noelia se modlí, aby se nezastavil a ona nezůstala v úplné tmě.

Když vyprchal účinek drogy, kterou jí podali na parkovišti jednoho luxusního hotelu v centru Madridu, dostala strach, že ji unesli proto, aby ji mohli zneužívat, nebo dokonce prodat obchodníkům s bílým masem, jejichž síť je ve Španělsku dodnes početná a činná. Když ovšem spatřila krabice s konzervami, láhve s vodou a přiložený vzkaz, uvědomila si, že tento únos má zcela jiný význam, než si na začátku představovala – že ho nemají na svědomí kuplíři, zásobující desítky tisíc bordelů po Evropě prostitutkami.

Snaží se nemyslet stále na totéž, ale nedokáže si pomoci a pořád dokola přemítá, proč se tu ocitla – o to víc, že je uvězněná

na místě, kde se hodiny vlečou a kde není co dělat, vyjma toho, že chvílemi přichází o rozum.

Noelia klimbá vsedě a pokaždé, když se probere, vinou chybějících podnětů a nestálé intenzity světla žárovky neví, jestli uběhlo patnáct minut, nebo tři hodiny. A pokaždé začne zas a znovu rutinně bouchat do potrubí. Musí přeci nastat chvíle, kdy budou čtyři hodiny odpoledne nebo ráno a třeba probudí někoho, kdo bude chtít zjistit, odkud ten obtěžující hluk přichází. Po chvíli si uvědomí, že kadence úderů může v posluchačích vzbudit dojem, že jde prostě jen o mechanický hluk bez hlubšího významu. Teď ji mrzí, že když ji chtěl bratranec Javi tehdy večer, na oslavě jejích patnáctých narozenin, naučit morseovku, odmítla.

Naučila se však jiné věci.

9.

STARÝ PÁN RAMÓN FONSECA SE PROCHÁZÍ po madridské ulici Gran Vía a zvědavě pozoruje okolí. Jde touto ulicí poprvé, přestože se do Madridu přestěhoval z Málagy už před rokem, když jeho syna Gonzala zatkli za ubodání manželky. Nedostal se sem asi proto, že většinu času se pohyboval – stále zahořklejší – v okolí budovy soudu na náměstí Castilla, kousek od zastávky autobusu, jímž jednou týdně jezdí do věznice v Alcalá de Henares. Všechno kolem je mu povědomé z televize, ale chtěl tuhle ulici vidět na vlastní oči, než odejde na věčnost. Že bude slavnou Gran Víou proudit tolik lidí, si ovšem nepředstavoval.

Kam, k čertu, všichni jdou?

Fonseca se zastaví, aby shlédl představení nějakých chlapců, obklopených asi stovkou lidí. Praktikují to podivné brazilské bojové umění s názvem *capoeira*, během něhož si nezkríví ani vlas. Když bude nutné skutečně bojovat, určitě se tak upejpat nebudou. Náhle se vedle něj postaví dva chlapci a jedna překrásná dívka se školními batohy. Méně pohledný hoch sleduje jednoho z bojovníků, který skáče a kope do vzduchu závratnou rychlostí, a řekne: „Tenhle hluchoněmej nějak přehnaně gestikuluje, ne?“

Dívka se na něj překvapeně podívá a vybuchne smíchy. Druhý chlapec, ten pěkný, se zdvořile usměje a marně se snaží vtip

pochopit. Pokud je holka chytrá, nebude na pochybách, kterého z těch dvou si vybrat.

„Promiňte,“ přeruší je stařec. „Mohli byste mi, prosím, říct, kde najdu budovu kongresu?“

„Jděte dál po Gran Vía až k hotelu Las Letras,“ odpoví mile dívka a ukazuje cestu. „Pak zahněte doprava do ulice Alcalá, projděte ji, pokračujte po Carrera de San Jerónimo a nalevo uvidíte budovu kongresu. Nemůžete ji minout.“

„Moc vám děkuji.“

Ramón nechá Brazilce, ať si dál dělají otočky na zemi i ve vzduchu, a následuje dívčiny pokyny.

Budova kongresu je impozantní méně, než si představoval, ale sochy lvů u vchodu, jež dostaly jména *Daoiz* a *Velarde* na počest hrdinů povstání 2. května, jsou vsutku majestátní. O pár metrů dál postává několik televizních reportérek a snaží se naučit nazpaměť text, který co nevidět odříkají v následujícím živém vstupu, zatímco kameramani vedle nich něco ťukají do mobilu. Stařec k jedné z nich přistoupí – je mu povědomá z televize – a čeká, až si text nacvičí. Reportérku starcův pohled plný zášti trochu znervózňuje, tak udělá nenápadný posunek směrem ke kameramanovi.

„Potřebujete něco, pane?“

„Zprávy začínají ve tři hodiny, že?“

„Jako odjakživa,“ podívá se kameraman na hodinky. „Přesně za patnáct minut.“

„Děkuji.“

Ramón si v baru blízko budovy kongresu dává kousek bramborové tortilly a sklenku vína a přitom sleduje televizi. Hned na úvod se ve zprávách objeví fotografie tří osob – jednoho muže a dvou

žen. Pod každou je uvedeno jméno, věk a povolání: Juan Carlos Solozábal, čtyřicet let, advokát. Almudena Garciová, padesát devět let, soudkyně. Noelia Sampedrová, dvacet dva let, studentka.

„Policie stále nemá žádné stopy, které by ji dovedly ke třem zmizelým osobám. Na parkovišti hotelu, kde došlo k únosu nejmladší pohřešované, však byla nalezena taška s jejich doklady a mobilními telefony, což potvrzuje, že pachatelem je jeden a tentýž člověk.“

Zpět ve studiu se moderátor podívá na kolegy.

„Máme nějaké nové informace?“

„V podstatě žádné, což vyšetřovatele velmi znervózňuje. Jedná se o soudkyni, advokáta a studentku, zmizelé za podobných okolností v noci ze soboty na neděli. Policie nyní prošetřuje, zda první dva unesení nepracovali společně na nějakém případu, ovšem souvislost s dívkou je záhadou.“

„Další vývoj situace budeme i nadále sledovat. Politickými kruhy otrásl nový korupční skandál...“

Ramón Fonseca zaplatí útratu a vyjde zpět na ulici. Projde mezi reportérkou a kameramanem, kteří již balí věci a chystají se k odjezdu, a přistoupí ke dvojici policistů – muži a ženě – povídající si u vchodu do budovy kongresu.

„Promiňte, že vás ruším.“

„Dobrý den,“ řekne žena mile. „Můžeme vám nějak pomoci?“

„Chci se udat.“

„Udat?“ zeptá se policista, aniž by ho bral příliš vážně. „A co pak jste provedl?“

„Ty tři lidi, o kterých mluvili ve zprávách...“

„Ano?“

„... jsem unesl já.“

„Z takových věcí byste si neměl dělat legraci, pane,“ pronese policista zamračeně.

„Nedělám si legraci. Tady máte fotografie jako důkaz, že mluvím pravdu.“

Ramón Fonseca vytáhne z kapsy saka tři fotografie. Každá je z jiného místa a jsou na nich vidět omámené oběti únosu, ležící na jakémsi kavalci. Policisté se na sebe zmateně podívají.

10.

ZATÍMCO INSPEKTORKA RAMOSOVÁ A JEJÍ ZÁSTUPKYNĚ Ortegová čekají, než soudce vydá zatykač na Kolumbijce Waltera Vargase pro podezření z vraždy ženy nalezené v kufru v parku *Retiro*, rozhodnou se, že si zajedou promluvit s Rodrigem Blancem – domnělým milencem zavražděné Alicie Sánchezové. Vyrazí tedy do plaveckého bazénu Huerta Vieja ve městě Majadahonda, asi dvacet kilometrů od Madridu.

Údržbář bazénu, chlapík s hipsterskou bradkou, který soustředěně píše divadelní mikrohru, si policistky prohlédne od hlavy k patě. Předložené odznaky na něj zjevně dojem neudělaly, spíš se zatváří naštvaně, že ho návštěva ruší uprostřed tvorby.

„Chcete zatknout Rodriho? Vždyť je to hodnej kluk...“

„Nikoho zatýkat nechceme, jen si s ním potřebujeme promluvit.“

„Tak běžte přes tribunu, i když nevím, jestli se vám bude moct věnovat. Myslím, že teď je v bazénku s kojenci.“

Obě policistky projdou prosklenými dveřmi. Je pondělí, k tomu doba oběda, takže tribuna je v podstatě prázdná. Odpoledne ji nejspíš zaplní rodiče a hlavně prarodiče plavců, budou tu tiše trpět a vydýchat už tak horký vzduch. Pětadvacetimetrový bazén se šesti drahami, v nichž plave asi dvanáct osob pod vedením tří